

Як упав же він

Борис Олійник

Як упав же він
на білий
На останній сніг весни, –
Налетіли гуси
та й сіли
В узголів'ї, мов сни.

А із сну виходить мати
На тесові на мости.
“Гуси, гуси, гусенята,
Візьміть мене на крилята,
Візьміть мене...” –
і затих.

Стрепенулись гуси злякано
Та й на гук вожака:
Загорівся сніг
маками
Під грудьми у вояка.

Гей полинули ж далеко
Ув останній тихий сон,
Де вимощують лелеки
Гнізда колесом.

Вийшла мати в синій вечір,
А з високої імли
Впали гуси їй на плечі
І заплакали.

Похитнулася, мов колос,
Без ридання і молитв,
Тільки сивим квітом коси
Материні зацвіли,

Тільки десь за верболозом,
На калиновім мосту,

Пропекли дівочі сльози
Білопінную фату.

Знову гуси у заплаві
Гублять втому голубу...
Виросли сини біляві,
Тільки ж він русявим був.

І питають матір хлопці,
І питаються гостей:
– А чому, як сходить сонце,
Сніг багрянцями цвіте?

Не питайте її, милі,
Не будіть далекі сни...
Він колись упав
на білий,
На останній сніг весни.